

Arrest

nr. 181 045 van 20 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN COPPENOLLE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Koerdische origine te zijn. U bent afkomstig uit Kirkuk, waar u sinds uw geboorte woonde in de Iskan wijk. Door een gebrek aan financiële middelen kon u niet naar school gaan. U werkte aanvankelijk als arbeider in Suleymania en in Kirkuk, en sinds 2004 ontwikkelde u een motivatie om als kapper aan de slag te gaan. Sinds 2009 was u werkzaam in een kapperszaak op de hoek van uw straat, waar u samenwerkte met een zekere M.(…), de eigenaar van de zaak, aan wie u de helft van uw inkomsten afdroeg. Jullie sloten geen officieel arbeidscontract af, maar het ging verder wel om een normale werkrelatie met wederzijds vertrouwen in elkaar. In 2005 trouwde u met uw vrouw M.(…) D.(…) S.(…) (O.V (...)) en in respectievelijk 2007 en

2013 werden uw kinderen D.(...) en Y.(...) geboren. Uw schoonfamilie ging niet akkoord met jullie huwelijk, en zij verhuisden mede daarom met de ganse familie naar Suleymaniya. Sindsdien hadden uzelf en uw vrouw enkel sporadisch contact met hen, in het bijzonder met uw schoonzus in Suleymaniya. U trok verder ook op occasionele basis naar Suleymaniya om daar uw zus A.(...) en een aantal vrienden te bezoeken. U had twee vrienden, genaamd M.(...) en P.(...), die beiden officieren waren bij de Peshmerga's. Zij waren normaal gedurende 10 dagen aan de slag aan de frontlijn en kregen vervolgens 10 dagen rust. Tijdens hun rustperiode kwamen zij regelmatig naar u toe met een aantal andere Peshmerga-soldaten, wiens haren u op vrijblijvende basis gratis knipte. U begon hiermee ongeveer anderhalf tot twee jaar geleden. U sprak niet met hen over hun activiteiten op het front, over de militaire operaties die ze deden of over de aanwezigheid van Daesh in Kirkuk, maar enkel over gewone dagelijkse dingen. In de ochtend van 5 september 2015 kreeg u een eerste telefoontje van een Koerdisch sprekende persoon die zich voorstelde als behorende tot Daesh, met de vraag om met hen samen te werken en informatie te vergaren over de activiteiten van de Peshmerga. U diende te weten te komen hoe zij de Peshmerga aanvallen, wat hun technieken en bezetting waren, etc. U vroeg aan die persoon om zichzelf bekend te maken, hing vervolgens op en hechtte verder niet veel belang aan dit telefoontje. Na afloop van deze telefonische oproep bleef u gewoon verder werken in het kapsalon. U nam dezelfde dag of de dag nadien wel contact op met uw vriend M.(...), de Peshmerga-officier, om hem te informeren over wat er gebeurd was. Hij was verbaasd en gaf u de opdracht om in het geval van een nieuw telefoontje zijn telefoonnummer door te geven aan de persoon in kwestie. U lichtte verder niemand anders in, ook niet uw vrouw en dit om haar niet ongerust te maken. Vier dagen later kreeg u op ongeveer hetzelfde tijdstip een tweede telefoontje van dezelfde persoon waarbij u gevraagd werd of u over het 1ste telefoontje had nagedacht. U werd geconfronteerd met hetzelfde verzoek, ditmaal vergezeld van een dreigement dat in geval van ongehoorzaamheid één van uw kinderen ontvoerd zou worden. U reageerde hierop door te weigeren en te verklaren dat u niet wenste samen te werken met hen. Vervolgens hing u opnieuw op. U bleef die dag verder werken maar was heel nerveus en ongerust. U sprak ditmaal met niemand over het telefoontje, noch met uw vriend M.(...) noch met uw vrouw. U gaf haar wel de opdracht om de kinderen niet zo vaak meer naar buiten te laten komen om te spelen. De dag nadien, op 10 september 2015, kreeg u een derde telefoontje waarbij dezelfde persoon u opnieuw vroeg of u had nagedacht over de samenwerking met hen, maar ditmaal op nog strengere toon. U werd opnieuw bedreigd met de mogelijke ontvoering van één van uw kinderen, evenals met de mogelijkheid dat er ook iets met uzelf zou kunnen gebeuren. U legde opnieuw de telefoon neer en was heel nerveus. U knipte daarna nog de haren van een aantal klanten en ging vervolgens in de late namiddag/avond naar huis. U besloot dat u niet langer het risico kon nemen dat er iets zou gebeuren met uw kinderen en u informeerde tijdens het avondeten uw echtgenote dat u besloten had om Irak te verlaten richting Europa. Zij ging meteen daarmee akkoord. U sprak verder met niemand over het telefoontje. Samen met uw vrouw nam u tevens een aantal voorzorgsmaatregelen, waarbij de kinderen niet langer naar buiten mochten gaan. U bracht ook uw ouders op de hoogte van jullie geplande vertrek. Op 11 september, de dag nadien, begon u alles in gereedheid te brengen voor jullie reis. U trok alleen naar Suleymaniya om daar de tickets en de visums voor jullie reis aan te schaffen. U keerde dezelfde dag nog terug naar Kirkuk. In de periode voor uw vertrek ging u nog langs in de kapperszaak om uw spullen op te halen, maar u ging niet meer aan het werk ondanks het feit dat de klanten zich afvroegen waar u was. U vertelde verder aan uw collega/baas M.(...) dat u het land ging verlaten richting Europa, maar u informeerde hem niet over de bedreigingen die u had ontvangen, en dit om hem niet ongerust te maken. Op 15 september 2015 vertrokken u, uw echtgenote en kinderen van Kirkuk naar Suleymaniya. Vervolgens gingen jullie vanuit Suleymaniya met de bus via Erbil en Zakho naar de grens met Turkije. Jullie reisden verder clandestien tot jullie in België aankwamen op 23 oktober 2015, waar jullie dezelfde dag een asielaanvraag hebben ingediend. Onderweg raakten al uw originele documenten verloren bij het maken van de oversteek tussen Turkije en Griekenland.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een kopie van de identiteitskaarten van uw vader en uw moeder, een kopie van de nationaliteitsbewijzen van uw vader en uw moeder, en een kopie van respectievelijk de woonstkaart en rantsoenkaart van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat op basis van de stukken in uw administratief dossier en uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw

nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw recente herkomst uit Kirkuk, Irak. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen dergelijk risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u recent, met name in september in 2015, Kirkuk heeft verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u wel enige algemene kennis heeft over de stad Kirkuk, maar dat deze kennis als absoluut ontoereikend kan worden beschouwd voor iemand die beweert er zijn ganse leven te hebben gewoond en Kirkuk pas in september 2015 te hebben verlaten.

Zo roept het eerst en vooral de nodige vragen op dat u er niet in geslaagd bent om ook maar één officieel document voor te leggen waaruit uw identiteit, nationaliteit en/of herkomst zou moeten blijken. Nochtans verklaarde u in Irak te beschikken over een veelheid aan documenten: de paspoorten van uzelf en uw gezin, de identiteitskaarten van uzelf en uw gezin, uw nationaliteitsbewijs, een voedselrantsoenkaart, een woonstkaart, de huwelijksakte van uzelf en uw vrouw, en de respectievelijke geboortektes van jullie kinderen (CGVS III-a, p. 5). Gevraagd naar de redenen waarom u geen enkel document kan voorleggen, gaf u aan dat de smokkelaar bij het maken van de oversteek tussen Griekenland en Turkije uw tas met alle documenten in het water had gegooid (CGVS I-a, p. 17 en CGVS II, p. 8). Gevraagd of u dan geen kopieën had genomen van deze documenten verklaarde u dat u al uw documenten had gekopieerd maar deze bij uw originele documenten had gestopt (CGVS I-a, p.18). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u, bij het maken van dergelijke gevaarlijke reis, de kopieën bij uw originele documenten zou bewaren. Nadat u herhaaldelijk door het CGVS gewezen werd op het belang van documenten voor uw asielprocedure, slaagde u er in om kopieën van respectievelijk de identiteitskaarten van uw vader en uw moeder, de nationaliteitsbewijzen van uw vader en uw moeder, en de woonstkaart en rantsoenkaart van uw vader voor te leggen. Deze documenten beschikken echter op geen enkele wijze over de nodige bewijskracht dat uzelf en uw vrouw in de periode voor uw vertrek wel degelijk effectief in Kirkuk woonachtig waren, aangezien noch uw naam, noch die van uw echtgenote noch die van uw kinderen hierop terug te vinden is. Het feit dat u er niet slaagt om ook maar een begin van identiteitsbewijs voor te leggen, doet dan ook reeds twijfels rijzen over uw werkelijke identiteit en herkomst. U gaf immers herhaaldelijk aan nog steeds over de nodige contacten te beschikken met mensen in Irak, waaronder uw ouders in Kirkuk en uw zussen in respectievelijk Kirkuk en Suleymaniya (CGVS I-a, p. 9, CGVS III-a, p. 5).

Verder dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw 1ste gehoor op het CGVS verklaarde uw paspoort in Suleymania te hebben aangevraagd, maar dat u tijdens het 2de gehoor op deze verklaringen terugkwam en aangaf uw paspoort in Kirkuk te hebben bekomen (CGVS I-a, p. 19 en CGVS II-a, p. 14). Toen u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, gaf u aan dat u het verkeerd had begrepen en dat u van mening was dat u gevraagd werd waar u uw visum had aangevraagd. Deze uitleg is echter niet afdoende, aangezien u tijdens het 1ste gehoor eveneens uitdrukkelijk de vraag werd gesteld waarom u dan precies uw paspoort in Suleymania aanvraagde en niet in Kirkuk, waarop u louter antwoordde 'dat u dat graag had' (CGVS I-a, p. 19). Naast uw tegenstrijdige verklaringen over waar u precies uw paspoort heeft aangevraagd en afgehaald, is het bovendien tevens opmerkelijk dat u niet weet waar precies u in Kirkuk uw paspoort bent gaan aanvragen en afhalen. U vermeldt enkel het paspoortenbureau in Kirkuk, maar u slaagt er niet in om dit te situeren in Kirkuk zelf. Dezelfde vaststelling kan worden gemaakt met betrekking tot de identiteitskaarten van uzelf en uw gezin, waarbij u er opnieuw niet in slaagde om het bevolkingsregistratiebureau geografisch te situeren in Kirkuk (CGVS III-a, p. 5-6). Verder wekt het op zijn minst de nodige verbazing op dat u enerzijds verklaarde tijdens uw 3de gehoor op het CGVS dat u niet zelf de geboorte van uw kinderen was gaan aangeven bij de gemeentelijke diensten, maar dat uw moeder dit in beide gevallen had gedaan. Ook de identiteitskaarten van uw kinderen was u niet zelf gaan afhalen (CGVS III-a, p. 6-7). Wanneer u

anderzijds echter gevraagd werd of u via uw familie op de één of andere manier nog kopieën of uittreksels kon bekomen van bepaalde documenten uit Kirkuk – zoals o.m. de geboorteaktes van uw kinderen – gaf u aan dat zoiets niet mogelijk zou zijn omdat u zelf aanwezig diende te zijn en dat u het op uw naam diende aan te vragen (CGVS III-a, p. 8). Dit alles samengenomen maakt dat er serieuze twijfels rijzen over het feit of u wel een oprechte inspanning heeft geleverd om de nodige documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag voor te leggen.

U beschikte weliswaar over enige geografische kennis betreffende Kirkuk. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u enigszins vertrouwd bent met deze stad. Van iemand die echter heel zijn leven, dit wil zeggen van 1983 tot 2015, in dezelfde wijk verbleven heeft, mag toch iets meer verwacht worden. Zo kent u naast uw eigen wijk ook de namen van een aantal andere wijken in Kirkuk, maar plaatst u de Hurriya wijk wel verkeerdelijk in de directe omgeving van de Iskan wijk (CGVS I-a, p. 7 en 12). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat de Hurriya wijk een groot stuk naar het zuiden van de stad gesitueerd is, terwijl de Iskan wijk in het oosten van de stad ligt. Verder kende u ook de naam van de rivier die door Kirkuk stroomt (CGVS I-a, p. 11). U wist echter niet hoe de inwoners van Kirkuk de stadsdelen benoemen die ontstaan doordat de rivier de stad in twee verdeelt (CGVS I-a, p. 12). U was op de hoogte van het bestaan van de Qala, de citadel van Kirkuk, maar u slaagde er niet in om details te geven over welke bekende monumenten daar te vinden zijn (CGVS I-a, p. 13). Daarnaast is het opmerkelijk dat u geen enkel idee had van het bestaan van de beroemde 'Baba-Gurgur' petroleumvelden in de nabijheid van Kirkuk (CGVS II-a, p. 15). Verder kende u de naam van de huidige gouverneur van de provincie Kirkuk, dr. Kareem Najmaddin, maar wist u niet tot welke etnie hij behoorde (CGVS I-a, p. 11). Gelet op de etnische spanningen tussen Arabieren en Koerden in Kirkuk is dit op z'n minst merkwaardig te noemen. U wist af van de aanwezigheid van een treinstation en een luchthaven in Kirkuk, maar kon niet zeggen hoe deze genoemd werden. Bovendien slaagde u er ook niet in om de luchthaven enigszins te situeren in de stad (CGVS I-a, p. 11). Ook uw kennis over uw directe woonomgeving kan als ontoereikend worden beschouwd. Zo maakte u herhaaldelijk melding van een park gesitueerd voor jullie huis in Kirkuk en een ander park vlakbij in de buurt van de Chamchamali markt. Wanneer u echter gevraagd werd om beide parken bij naam te noemen, slaagde u hier niet in (CGVS I-a, p. 7 en CGVS III-a, p. 28). Los daarvan is het eveneens opmerkelijk dat uw echtgenote niet met 100% zekerheid kon stellen of er al dan niet een park voor jullie huis gesitueerd was (CGVS I-b echtgenote p. 6). Ook is het opvallend dat u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over de precieze situering van het Wilada ziekenhuis (de kraamkliniek) in Kirkuk – waar nochtans uw beide kinderen werden geboren. Tijdens het 1ste gehoor op het CGVS verklaarde u verkeerdelijk dat het Wilada ziekenhuis 'bij het Azadi ziekenhuis' is gesitueerd, terwijl u tijdens het 2de gehoor aangaf dat het 'dichtbij die brug is die genoemd is naar het kinderziekenhuis' (CGVS I-a, p. 12 en CGVS II-a, p. 15). Het CGVS beschikt inderdaad over informatie dat het Wilada ziekenhuis of kinderziekenhuis gesitueerd is aan de andere zijde van de Khasa-rivier vlakbij de Wilada-brug en dus bijgevolg op een aanzienlijke afstand van het Azadi-ziekenhuis. U verklaarde verder enkel de dorpen Nabiya, Shwan en Qaranjir te kennen in de directe omgeving van Kirkuk (CGVS I-a, p. 11 en CGVS II-a, p. 15). Toen u geconfronteerd werd met uw beperkte kennis van de nabije omgeving van Kirkuk, verklaarde u dat u zulke zaken was vergeten en niet precies de namen van de omliggende dorpen wist omdat u soms naar Suleymania ging om uit te rusten (CGVS II-a, p. 15). Een dergelijke uitleg voldoet echter niet voor iemand die beweert zijn ganse leven in Kirkuk te hebben geleefd en gewoond. Hoewel u er wel in slaagde om op correcte wijze een aantal dorpen op weg van Kirkuk naar Suleymania op te noemen, verklaarde u verkeerdelijk geen luchthaven te passeren op uw route (CGVS I-a, p. 11 en CGVS II-a, p. 15). Nochtans beschikt het CGVS over informatie dat u na het passeren van het dorp Tasluja en voor het binnenrijden van Suleymania wel degelijk de internationale luchthaven van Suleymania passeert.

De twijfels over uw recente herkomst uit Kirkuk worden nog versterkt omwille van het feit dat u op herhaaldelijke wijze niet correct kan situeren wanneer de Peshmerga de controle over de stad Kirkuk hebben overgenomen. Zowel tijdens het 1ste, 2de en 3de gehoor op het CGVS geeft u immers aan dat dit in de loop van 2013 plaatsvond, en slaagt u er bovendien niet in om dit wat preciezer in de tijd te situeren (CGVS I-a, p. 14, CGVS II-a, p. 17, en CGVS III-a, p. 28). Nochtans beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat de inname van Kirkuk door de Peshmerga op 12 juni 2014 gebeurde. Het feit dat u – als Koerd en inwoner van Kirkuk – een gebeurtenis met een dergelijke draagwijdte niet correct kan situeren wekt de nodige verbazing op, zeker gezien het historische belang ervan en de grote hetze die er hierover zowel in Kirkuk als in Irak in zijn geheel heerste. Van u, die een kapsalon uitbaatte en op die manier met verschillende mensen in contact kwam, mag dan ook verwacht worden dat u op de hoogte bent van dergelijke informatie, temeer dit zich afspeelde in een recente periode voor uw vertrek uit Irak. Verder dient te worden opgemerkt dat u de grootste moeite heeft om zowel recente incidenten/aanslagen of bepaalde recente evenementen of manifestaties concreet en specifiek bij naam te noemen, in de tijd situeren en te beschrijven wat er gebeurde. U beperkt zich steevast tot algemeenheden en vage antwoorden (CGVS I-a, p. 14 en CGVS II-a, p. 16-17). Nadat u tijdens het 1ste

gehoor werd gewezen op een groot incident in het centrum van Kirkuk in december 2013, slaagde u er tijdens het 2de gehoor vervolgens in om de inval door een aantal terroristen in het Jahawer shoppingcentrum in Kirkuk als concreet incident te beschrijven, maar ook hier heeft u moeite om dit voorval correct in de tijd te situeren: u geeft aan dat het in 2013 of 2014 kon zijn (CGVS II-a, p. 16). U slaagde er verder enkel in om de goed gedocumenteerde aanval van Daesh op Kirkuk in februari 2015 en het incident waarbij een aantal Peshmerga strijders in kooien werd rond geparadeerd te vermelden (CGVS II-a, p. 17). Aangezien het hier echter gaat om gebeurtenissen die zowel in de Iraakse als internationale pers uitgebreid belicht werden, kan op basis hiervan moeilijk worden besloten dat u op dat moment effectief in Kirkuk aanwezig was. Het feit dat u het verder zo moeilijk heeft om uw recent verblijf in Kirkuk te staven en te concretiseren door middel van concrete en persoonlijke gebeurtenissen, bevestigt eens te meer de hierboven gerezen twijfels over uw recente herkomst.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er daarom weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering afkomstig te zijn van en onafgebroken in Kirkuk te hebben gewoond. Dit maakt dat aan uw asielrelaas – dat onlosmakelijk verbonden is met uw recente verblijf in Kirkuk – eveneens weinig geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan deze vervolgingsfeiten die u er (in die periode) zou hebben meegemaakt.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangehaald dat ook de problemen die u ondervond met uw schoonfamilie eveneens weinig geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u sinds 2005 problemen te hebben met uw schoonfamilie, vanaf het moment dat u om de hand van uw huidige echtgenote vroeg. De familie van uw echtgenote wenste immers niet dat zij met iemand van buiten de familie in het huwelijk zou treden, iets waar u uiteindelijk toch in geslaagd bent en dit zonder de toestemming van de familie van uw echtgenote (CGVS II-a, p. 13, CGVS III-a, p. 17 en CGVS II-b, p. 7). Het is echter op zijn minst opmerkelijk binnen de Iraakse context dat u er ondanks dergelijk aanhoudend verzet van uw schoonfamilie toch in geslaagd bent om met elkaar te trouwen. Uw verklaringen hieromtrent – namelijk dat u uw huidige echtgenote gewoon bij haar ouderlijk huis ging ophalen en tot bij uw thuis bracht, waar u dan religieus trouwde en vervolgens officieel in het huwelijk trad voor de rechtbank – kunnen daarom als weinig realistisch worden gecatalogeerd. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt immers dat een huwelijk in de Iraaks Koerdische cultuur een zéér complexe zaak is, waarbij stammentradities een belangrijke rol spelen en gearrangeerde huwelijken eerder de regel zijn. Hoewel dit niet uitsluit dat jullie als verliefd koppel wel degelijk met elkaar in het huwelijk zouden kunnen treden, is een dergelijk scenario op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt enkel een realistische optie indien beide families akkoord gaan en dit alles geconcretiseerd wordt in de vorm van een huwelijkscontract. Het lijkt dan ook weinig plausibel dat u ondanks aanhoudend verzet van uw schoonfamilie er toch in geslaagd bent om zonder problemen met uw echtgenote in het huwelijk te treden.

Verder werd u herhaaldelijk gevraagd hoe lang uw schoonfamilie na uw huwelijk nog in Kirkuk is gebleven, waarop u steevast reageerde door te zeggen dat u dat niet wist (CGVS III-a, p. 17-18). Het wekt verbazing op dat u niet precies kan situeren wanneer uw volledige schoonfamilie, inclusief uw schoonbroers met wie u op regelmatige basis woordenwisselingen had, Kirkuk heeft verlaten voor Suleymania. Volgens uw echtgenote zouden ze immers ongeveer één jaar na jullie huwelijk zijn verhuisd richting Suleymania (CGVS I-b, p. 7 en CGVS II-b, p.7). U gaf daarnaast aan nooit effectief bedreigd geweest te zijn maar verklaarde wel op voortdurende basis verbaal in de clinch te zijn gegaan met uw schoonfamilie (CGVS II-a, p. 13 en CGVS III-a, p. 16). Opnieuw slaagt u er echter niet in om dit concreet te maken. Wanneer u gevraagd werd wanneer de laatste keer was dat u met hen ruzie had, verklaarde u het niet te weten maar dat het zo vaak was dat u geen aantal keren kon opgeven (CGVS III-a, p. 17). Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de verbale discussies met uw schoonfamilie ook niet consistent. U gaf tijdens uw 2de gehoor op het CGVS aan dat u door hen wel eens werd verteld dat ze u niet meer wilden terugzien en dat ze u in elkaar gingen slagen indien dat toch gebeurde, maar dat u verder niet bedreigd werd (CGVS II-a, p. 13). Tijdens uw 3de gehoor op het CGVS verklaarde u initieel dat het louter ging om 'vuile praat' maar nooit om concrete incidenten (CGVS III-a, p. 16). Toen u in een latere fase van het gehoor werd gevraagd hoe u dan precies verbaal werd bedreigd, gaf u aan dat ze scheldwoorden gebruikten en zeiden dat ze u gingen vermoorden. Wanneer u gevraagd werd wanneer ze een dergelijke bedreiging dan effectief geuit hadden, kon u enkel antwoorden met 'voortdurend' en 'elke keer als ze mij zagen' (CGVS III-a p. 17-18). Het feit dat u er niet in slaagt om deze incidenten concreet te maken en hier gedetailleerd over te vertellen, maakt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dienaangaande. Tot slot roept het ook de nodige vragen op dat u ondanks het feit dat u beweerde op een continue basis ruzie te hebben met uw schoonbroers, toch besloot om elke keer opnieuw naar Suleymania te trekken. De redenen waarom u dit deed zijn bovendien niet overtuigend. U gaf enkel aan daar soms te gaan shoppen of op familiebezoek te gaan bij uw zus die daar woonachtig is (CGVS III-a, p. 17). Gevraagd naar hoe uw schoonfamilie dan wist dat u in Suleymania was, gaf u aan dat jullie toen ook uw schoonzus gingen bezoeken en dat zij dat via haar te

weten kwamen (CGVS III-a, p. 17). Het lijkt echter weinig plausibel dat uw schoonzus, de enige persoon van haar familie waarmee uw echtgenote nog contact had, u stevast in de problemen zou brengen door hen te informeren over jullie bezoek.

Alles samengenomen dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw intrafamiliale problemen concreet te maken, en dat er bijgevolg sterke twijfels rijzen over de ernst van de door u aangehaalde vrees in dit verband. Hoe dan ook, kan het feit dat uw schoonfamilie een hekel aan u zou hebben, moeilijk worden beschouwd als voldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er dient daarom te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u gegronde redenen heeft om voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen, en evenmin bestaan er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Kirkuk, Irak.

U werd tijdens de verschillende gehoren op de zetel van het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor meerdere malen uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Kirkuk, Irak. Zo werd u bij aanvang van elk gehoor op het CGVS (d.d. 01.03.2016, 04.04.2016 en 04.07.2016) gewezen op uw medewerkingsplicht en het belang van het afleggen van correcte, waarheidsgetrouwe verklaringen. Tijdens elk gehoor op het CGVS werd u op een bepaald moment geconfronteerd met het feit dat u over geen enkel begin van identiteitsbewijs beschikte en werd daarenboven sterk de nadruk gelegd op het belang van het voorleggen van mogelijke documenten waaruit uw identiteit, nationaliteit en/of herkomst uit Kirkuk zouden kunnen blijken (CGVS I-a, p. 18-19, CGVS II-a, p. 13-14, en CGVS III-a, p. 8-9). Tijdens het 2de gehoor op het CGVS werd u bovendien geconfronteerd met de twijfels aangaande uw herkomst uit Kirkuk, waarop u reageerde door louter te stellen dat u wel degelijk afkomstig bent uit Kirkuk (CGVS II-a, p. 14).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over

bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert vier middelen aan, telkens met betrekking tot andere motieven van de bestreden beslissing, teneinde aan te tonen dat hij afkomstig is uit Kirkuk en er tot aan zijn komst naar België heeft gewoond. In een vijfde middel betoogt verzoeker waarom hij en zijn gezin in geval van terugkeer naar Irak een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat op basis van de stukken in uw administratief dossier en uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem

is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw recente herkomst uit Kirkuk, Irak. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen dergelijk risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u recent, met name in september in 2015, Kirkuk heeft verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u wel enige algemene kennis heeft over de stad Kirkuk, maar dat deze kennis als absoluut ontoereikend kan worden beschouwd voor iemand die beweert er zijn ganse leven te hebben gewoond en Kirkuk pas in september 2015 te hebben verlaten.

Zo roept het eerst en vooral de nodige vragen op dat u er niet in geslaagd bent om ook maar één officieel document voor te leggen waaruit uw identiteit, nationaliteit en/of herkomst zou moeten blijken. Nochtans verklaarde u in Irak te beschikken over een veelheid aan documenten: de paspoorten van uzelf en uw gezin, de identiteitskaarten van uzelf en uw gezin, uw nationaliteitsbewijs, een voedselrantsoenkaart, een woonstkaart, de huwelijksakte van uzelf en uw vrouw, en de respectievelijke geboorteaktes van jullie kinderen (CGVS III-a, p. 5). Gevraagd naar de redenen waarom u geen enkel document kan voorleggen, gaf u aan dat de smokkelaar bij het maken van de oversteek tussen Griekenland en Turkije uw tas met alle documenten in het water had gegooid (CGVS I-a, p. 17 en CGVS [III-a], p. 8). Gevraagd of u dan geen kopieën had genomen van deze documenten verklaarde u dat u al uw documenten had gekopieerd maar deze bij uw originele documenten had gestopt (CGVS I-a, p.18). Hierbij dient te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat u, bij het maken van dergelijke gevaarlijke reis, de kopieën bij uw originele documenten zou bewaren. Nadat u herhaaldelijk door het CGVS gewezen werd op het belang van documenten voor uw asielprocedure, slaagde u er in om kopieën van respectievelijk de identiteitskaarten van uw vader en uw moeder, de nationaliteitsbewijzen van uw vader en uw moeder, en de woonstkaart en rantsoenkaart van uw vader voor te leggen. Deze documenten beschikken echter op geen enkele wijze over de nodige bewijskracht dat uzelf en uw vrouw in de periode voor uw vertrek wel degelijk effectief in Kirkuk woonachtig waren, aangezien noch uw naam, noch die van uw echtgenote noch die van uw kinderen hierop terug te vinden is. Het feit dat u er niet slaagt om ook maar een begin van identiteitsbewijs voor te leggen, doet dan ook reeds twijfels rijzen over uw werkelijke identiteit en herkomst. U gaf immers herhaaldelijk aan nog steeds over de nodige contacten te beschikken met mensen in Irak, waaronder uw ouders in Kirkuk en uw zussen in respectievelijk Kirkuk en Suleymaniya (CGVS I-a, p. 9, CGVS III-a, p. [4]).

Verder dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw 1ste gehoor op het CGVS verklaarde uw paspoort in Suleymania te hebben aangevraagd, maar dat u tijdens het 2de gehoor op deze verklaringen terugkwam en aangaf uw paspoort in Kirkuk te hebben bekomen (CGVS I-a, p. 19 en CGVS II-a, p. 14). Toen u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, gaf u aan dat u het verkeerd had begrepen en dat u van mening was dat u gevraagd werd waar u uw visum had aangevraagd. Deze uitleg is echter niet afdoende, aangezien u tijdens het 1ste gehoor eveneens uitdrukkelijk de vraag werd gesteld waarom u dan precies uw paspoort in Suleymania aanvroeg en niet in Kirkuk, waarop u louter antwoordde 'dat u dat graag had' (CGVS I-a, p. 19). Naast uw tegenstrijdige verklaringen over waar u precies uw paspoort heeft aangevraagd en afgehaald, is het bovendien tevens opmerkelijk dat u niet weet waar precies u in Kirkuk uw paspoort bent gaan aanvragen en afhalen.

U vermeldt enkel het paspoortenbureau in Kirkuk, maar u slaagt er niet in om dit te situeren in Kirkuk zelf. Dezelfde vaststelling kan worden gemaakt met betrekking tot de identiteitskaarten van uzelf en uw gezin, waarbij u er opnieuw niet in slaagde om het bevolkingsregistratiebureau geografisch te situeren in Kirkuk (CGVS III-a, p. 5-6). Verder wekt het op zijn minst de nodige verbazing op dat u enerzijds verklaarde tijdens uw 3de gehoor op het CGVS dat u niet zelf de geboorte van uw kinderen was gaan aangeven bij de gemeentelijke diensten, maar dat uw moeder dit in beide gevallen had gedaan. Ook de identiteitskaarten van uw kinderen was u niet zelf gaan afhalen (CGVS III-a, p. 6-7). Wanneer u anderzijds echter gevraagd werd of u via uw familie op de één of andere manier nog kopieën of uittreksels kon bekomen van bepaalde documenten uit Kirkuk – zoals o.m. de geboorteaktes van uw kinderen – gaf u aan dat zoiets niet mogelijk zou zijn omdat u zelf aanwezig diende te zijn en dat u het op uw naam diende aan te vragen (CGVS III-a, p. 8). Dit alles samengenomen maakt dat er serieuze twijfels rijzen over het feit of u wel een oprechte inspanning heeft geleverd om de nodige documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag voor te leggen.

U beschikte weliswaar over enige geografische kennis betreffende Kirkuk. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u enigszins vertrouwd bent met deze stad. Van iemand die echter heel zijn leven, dit wil zeggen van 1983 tot 2015, in dezelfde wijk verbleven heeft, mag toch iets meer verwacht worden. (...) Verder kende u ook de naam van de rivier die door Kirkuk stroomt (CGVS I-a, p. 11). U wist echter niet hoe de inwoners van Kirkuk de stadsdelen benoemen die ontstaan doordat de rivier de stad in twee verdeelt (CGVS I-a, p. 12). U was op de hoogte van het bestaan van de Qala, de citadel van Kirkuk, maar u slaagde er niet in om details te geven over welke bekende monumenten daar te vinden zijn (CGVS I-a, p. 13). Daarnaast is het opmerkelijk dat u geen enkel idee had van het bestaan van de beroemde 'Baba- Gurgur' petroleumvelden in de nabijheid van Kirkuk (CGVS II-a, p. 15). Verder kende u de naam van de huidige gouverneur van de provincie Kirkuk, dr. Kareem Najmaddin, maar wist u niet tot welke etnie hij behoorde (CGVS I-a, p.11). Gelet op de etnische spanningen tussen Arabieren en Koerden in Kirkuk is dit op z'n minst merkwaardig te noemen. U wist af van de aanwezigheid van een treinstation en een luchthaven in Kirkuk, maar kon niet zeggen hoe deze genoemd werden. Bovendien slaagde u er ook niet in om de luchthaven enigszins te situeren in de stad (CGVS I-a, p. 11). Ook uw kennis over uw directe woonomgeving kan als ontoereikend worden beschouwd. Zo maakte u herhaaldelijk melding van een park gesitueerd voor jullie huis in Kirkuk en een ander park vlakbij in de buurt van de Chamchamali markt. Wanneer u echter gevraagd werd om beide parken bij naam te noemen, slaagde u hier niet in (CGVS I-a, p. 7 en CGVS III-a, p. 28). Los daarvan is het eveneens opmerkelijk dat uw echtgenote niet met 100% zekerheid kon stellen of er al dan niet een park voor jullie huis gesitueerd was (CGVS I-b echtgenote p. 6). (...) U verklaarde verder enkel de dorpen [Nahya], Shwan en Qaranjir te kennen in de directe omgeving van Kirkuk (CGVS I-a, p. 11 en CGVS II-a, p. 15). Toen u geconfronteerd werd met uw beperkte kennis van de nabije omgeving van Kirkuk, verklaarde u dat u zulke zaken was vergeten en niet precies de namen van de omliggende dorpen wist omdat u soms naar Suleymania ging om uit te rusten (CGVS II-a, p. 15). Een dergelijke uitleg voldoet echter niet voor iemand die beweert zijn ganse leven in Kirkuk te hebben geleefd en gewoond. (...)

De twijfels over uw recente herkomst uit Kirkuk worden nog versterkt omwille van het feit dat u op herhaaldelijke wijze niet correct kan situeren wanneer de Peshmerga de controle over de stad Kirkuk hebben overgenomen. Zowel tijdens het 1ste, 2de en 3de gehoor op het CGVS geeft u immers aan dat dit in de loop van 2013 plaatsvond, en slaagt u er bovendien niet in om dit wat preciezer in de tijd te situeren (CGVS I-a, p. 14, CGVS II-a, p. 17, en CGVS III-a, p. 28). Nochtans beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat de inname van Kirkuk door de Peshmerga op 12 juni 2014 gebeurde. Het feit dat u – als Koerd en inwoner van Kirkuk – een gebeurtenis met een dergelijke draagwijdte niet correct kan situeren wekt de nodige verbazing op, zeker gezien het historische belang ervan en de grote hetze die er hierover zowel in Kirkuk als in Irak in zijn geheel heerste. Van u, die een kapsalon uitbaatte en op die manier met verschillende mensen in contact kwam, mag dan ook verwacht worden dat u op de hoogte bent van dergelijke informatie, temeer dit zich afspeelde in een recente periode voor uw vertrek uit Irak. Verder dient te worden opgemerkt dat u de grootste moeite heeft om zowel recente incidenten/aanslagen of bepaalde recente evenementen of manifestaties concreet en specifiek bij naam te noemen, in de tijd situeren en te beschrijven wat er gebeurde. U beperkt zich steevast tot algemeenheden en vage antwoorden (CGVS I-a, p. 14 en CGVS II-a, p. 16-17). Nadat u tijdens het 1ste gehoor werd gewezen op een groot incident in het centrum van Kirkuk in december 2013, slaagde u er tijdens het 2de gehoor vervolgens in om de inval door een aantal terroristen in het Jahawer shoppingcentrum in Kirkuk als concreet incident te beschrijven, maar ook hier heeft u moeite om dit voorval correct in de tijd te situeren: u geeft aan dat het in 2013 of 2014 kon zijn (CGVS II-a, p. 16). U slaagde er verder enkel in om de goed gedocumenteerde aanval van Daesh op Kirkuk in februari 2015 en het incident waarbij een aantal Peshmerga strijders in kooien werd rond geparadeerd te vermelden

(CGVS II-a, p. 17). Aangezien het hier echter gaat om gebeurtenissen die zowel in de Iraakse als internationale pers uitgebreid belicht werden, kan op basis hiervan moeilijk worden besloten dat u op dat moment effectief in Kirkuk aanwezig was. Het feit dat u het verder zo moeilijk heeft om uw recent verblijf in Kirkuk te staven en te concretiseren door middel van concrete en persoonlijke gebeurtenissen, bevestigt eens te meer de hierboven gerezen twijfels over uw recente herkomst.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat er daarom weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering afkomstig te zijn van en onafgebroken in Kirkuk te hebben gewoond. Dit maakt dat aan uw asielrelaas – dat onlosmakelijk verbonden is met uw recente verblijf in Kirkuk – eveneens weinig geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan deze vervolgingsfeiten die u er (in die periode) zou hebben meegemaakt.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangehaald dat ook de problemen die u ondervond met uw schoonfamilie eveneens weinig geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u sinds 2005 problemen te hebben met uw schoonfamilie, vanaf het moment dat u om de hand van uw huidige echtgenote vroeg. De familie van uw echtgenote wenste immers niet dat zij met iemand van buiten de familie in het huwelijk zou treden, iets waar u uiteindelijk toch in geslaagd bent en dit zonder de toestemming van de familie van uw echtgenote (CGVS II-a, p. 13, CGVS III-a, p. 17 en CGVS II-b, p. 7). Het is echter op zijn minst opmerkelijk binnen de Iraakse context dat u er ondanks dergelijk aanhoudend verzet van uw schoonfamilie toch in geslaagd bent om met elkaar te trouwen. Uw verklaringen hieromtrent – namelijk dat u uw huidige echtgenote gewoon bij haar ouderlijk huis ging ophalen en tot bij uw thuis bracht, waar u dan religieus trouwde en vervolgens officieel in het huwelijk trad voor de rechtbank – kunnen daarom als weinig realistisch worden gecatalogeerd. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt immers dat een huwelijk in de Iraaks Koerdische cultuur een zéér complexe zaak is, waarbij stammentradities een belangrijke rol spelen en gearrangeerde huwelijken eerder de regel zijn. Hoewel dit niet uitsluit dat jullie als verliefd koppel wel degelijk met elkaar in het huwelijk zouden kunnen treden, is een dergelijk scenario op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt enkel een realistische optie indien beide families akkoord gaan en dit alles geconcretiseerd wordt in de vorm van een huwelijkscontract. Het lijkt dan ook weinig plausibel dat u ondanks aanhoudend verzet van uw schoonfamilie er toch in geslaagd bent om zonder problemen met uw echtgenote in het huwelijk te treden.

Verder werd u herhaaldelijk gevraagd hoe lang uw schoonfamilie na uw huwelijk nog in Kirkuk is gebleven, waarop u steevast reageerde door te zeggen dat u dat niet wist (CGVS III-a, p. 17-18). Het wekt verbazing op dat u niet precies kan situeren wanneer uw volledige schoonfamilie, inclusief uw schoonbroers met wie u op regelmatige basis woordenwisselingen had, Kirkuk heeft verlaten voor Suleymania. Volgens uw echtgenote zouden ze immers ongeveer één jaar na jullie huwelijk zijn verhuisd richting Suleymania (CGVS I-b, p. 7 en CGVS II-b, p.7). U gaf daarnaast aan nooit effectief bedreigd geweest te zijn maar verklaarde wel op voortdurende basis verbaal in de clinch te zijn gegaan met uw schoonfamilie (CGVS II-a, p. 13 en CGVS III-a, p. 16). Opnieuw slaagt u er echter niet in om dit concreet te maken. Wanneer u gevraagd werd wanneer de laatste keer was dat u met hen ruzie had, verklaarde u het niet te weten maar dat het zo vaak was dat u geen aantal keren kon opgeven (CGVS III-a, p. 17). Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de verbale discussies met uw schoonfamilie ook niet consistent. U gaf tijdens uw 2de gehoor op het CGVS aan dat u door hen wel eens werd verteld dat ze u niet meer wilden terugzien en dat ze u in elkaar gingen slagen indien dat toch gebeurde, maar dat u verder niet bedreigd werd (CGVS II-a, p. 13). Tijdens uw 3de gehoor op het CGVS verklaarde u initieel dat het louter ging om 'vuile praat' maar nooit om concrete incidenten (CGVS III-a, p. 16). Toen u in een latere fase van het gehoor werd gevraagd hoe u dan precies verbaal werd bedreigd, gaf u aan dat ze scheldwoorden gebruikten en zeiden dat ze u gingen vermoorden. Wanneer u gevraagd werd wanneer ze een dergelijke bedreiging dan effectief geuit hadden, kon u enkel antwoorden met 'voortdurend' en 'elke keer als ze mij zagen' (CGVS III-a p. 17-18). Het feit dat u er niet in slaagt om deze incidenten concreet te maken en hier gedetailleerd over te vertellen, maakt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dienaangaande. Tot slot roept het ook de nodige vragen op dat u ondanks het feit dat u beweerde op een continue basis ruzie te hebben met uw schoonbroers, toch besloot om elke keer opnieuw naar Suleymania te trekken. De redenen waarom u dit deed zijn bovendien niet overtuigend. U gaf enkel aan daar soms te gaan shoppen of op familiebezoek te gaan bij uw zus die daar woonachtig is (CGVS III-a, p. 17). Gevraagd naar hoe uw schoonfamilie dan wist dat u in Suleymania was, gaf u aan dat jullie toen ook uw schoonzus gingen bezoeken en dat zij dat via haar te weten kwamen (CGVS III-a, p. 17). Het lijkt echter weinig plausibel dat uw schoonzus, de enige persoon van haar familie waarmee uw echtgenote nog contact had, u steevast in de problemen zou brengen door hen te informeren over jullie bezoek.

Alles samengenomen dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw intrafamiliale problemen concreet te maken, en dat er bijgevolg sterke twijfels rijzen over de ernst van de door u aangehaalde vrees in dit verband. Hoe dan ook, kan het feit dat uw schoonfamilie een hekel aan u zou hebben, moeilijk worden beschouwd als voldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Er dient daarom te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u gegronde redenen heeft om voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen, en evenmin bestaan er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Irak is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Iraakse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Kirkuk, Irak.

U werd tijdens de verschillende gehoren op de zetel van het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor meerdere malen uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Kirkuk, Irak. Zo werd u bij aanvang van elk gehoor op het CGVS (d.d. 01.03.2016, 04.04.2016 en 04.07.2016) gewezen op uw medewerkingsplicht en het belang van het afleggen van correcte, waarheidsgetrouwe verklaringen. Tijdens elk gehoor op het CGVS werd u op een bepaald moment geconfronteerd met het feit dat u over geen enkel begin van identiteitsbewijs beschikte en werd daarenboven sterk de nadruk gelegd op het belang van het voorleggen van mogelijke documenten waaruit uw identiteit, nationaliteit en/of herkomst uit Kirkuk zouden kunnen blijken (CGVS I-a, p. 18-19, CGVS II-a, p. 13-14, en CGVS III-a, p. 8-9). Tijdens het 2de gehoor op het CGVS werd u bovendien geconfronteerd met de twijfels aangaande uw herkomst uit Kirkuk, waarop u reageerde door louter te stellen dat u wel degelijk afkomstig bent uit Kirkuk (CGVS II-a, p. 14).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Irak of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over

bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen. (...)”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Ter verklaring voor de vaststelling dat hij niet één officieel document voorlegt waaruit zijn identiteit, nationaliteit of herkomst kan blijken, herhaalt verzoeker dat hij van alle documenten waarover hij beschikte zowel de originelen als de kopieën is kwijtgeraakt toen de smokkelaar ze overboord gooide. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker, bij het maken van dergelijke gevaarlijke reis, de kopieën bij de originele documenten zou bewaren. Dat verzoeker en zijn gezin heel weinig bagage meenamen op hun vlucht en zodoende alles ineens zijn kwijtgeraakt door toedoen van de smokkelaar, biedt geen verschooning nu toch redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoeker in dergelijke omstandigheden de belangrijke documenten, of minstens de fotokopieën daarvan, op zijn lichaam zou bewaren. Met betrekking tot de neergelegde kopieën van de identiteitsdocumenten van verzoekers ouders wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat deze op geen enkele wijze kunnen aantonen dat verzoeker en zijn echtgenote in de periode voorafgaand aan hun komst naar België daadwerkelijk in Kirkuk verbleven aangezien noch verzoekers naam, noch die van zijn echtgenote, noch die van hun kinderen daarop terug te vinden is.

Per aanvullende nota van 5 november 2016 brengt verzoeker de op 18 juli 2014 uitgegeven identiteitskaarten bij van respectievelijk hemzelf (stuk 1), zijn echtgenote (stuk 2), zijn dochter (stuk 3) en zijn zoon (stuk 4), alsook een voedselvoorzieningskaart die dateert van 14 februari 2015 en waarop verzoeker staat aangeduid als gezinshoofd (stuk 5). Uit deze documenten en de gevoegde vertalingen ervan blijkt volgens verzoeker genoegzaam dat hij en zijn gezin wel degelijk afkomstig zijn uit Kirkuk en daar tot voor hun vlucht verbleven hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de originele documenten voorlegt, maar slechts fotokopieën daarvan. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenwel geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien stroken verzoekers eerdere verklaringen niet met de thans neergelegde fotokopieën. Tijdens het gehoor op 1 maart 2016 verklaarde verzoeker dat hij al zijn documenten vanuit Irak heeft meegebracht, waaronder een paspoort, bewijs van Iraakse nationaliteit, identiteitskaarten van het hele gezin, de huwelijksakte en de geboorteaktes van zijn kinderen, dat hij thuis geen fotokopieën van die documenten meer had liggen en dat ook de fotokopieën in het water zijn verloren gegaan (stuk 12, gehoorverslag I-a, p. 18; stuk 5, gehoorverslag III-a, p. 5). Tijdens het gehoor op 4 juli 2016 verklaarde verzoeker dat zijn kinderen identiteitskaarten hadden in Irak, die dateren van vlak voor de geboorte van de kinderen, hetgeen voor zijn dochter neerkomt op 2007 en voor zijn zoon 2013 (stuk 5, gehoorverslag III-a, p. 6). Uit de vertaling van de thans neergelegde identiteitskaarten blijkt dat zij werden uitgegeven op 18 juli 2014. Tijdens hetzelfde gehoor verklaarde verzoeker dat zowel hijzelf, zijn echtgenote als zijn twee kinderen hierop staan vermeld (stuk 5, gehoorverslag III-a, p. 7), terwijl uit de vertaling blijkt dat op de thans neergelegde voedselrantsoenkaart slechts één kind wordt vermeld. Ook stelde verzoeker dat het deze kaart was die hij initieel had meegenomen naar België en dat hij geen fotokopie ervan kan krijgen omdat dit niet mag (stuk 5, gehoorverslag III-a, p. 7, 8, 9). Hierbij komt ook de vaststelling dat verzoeker verklaarde dat hij deze kaart in 2005 bekam terwijl de desbetreffende kaart 2015 vermeld (stuk 5, gehoorverslag III-a, p. 7). Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie stuk 18, Landeninformatie, doc. 14, COI Focus “Irak. Corruptie en documentenfraude” van 8 maart 2015) blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om verzoekers geloofwaardigheid met betrekking tot zijn voorgehouden afkomst uit Kirkuk te herstellen.

Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op de tegenstrijdige en inconsistente verklaringen die verzoeker heeft afgelegd aangaande het verkrijgen van de identiteitsdocumenten waarover hij al dan

niet beschikt, meent verzoeker dat er mogelijks interpretatieproblemen zijn gerezen, aangezien hij op drie verschillende tijdstippen werd gehoord, telkens in een andere taal en in de aanwezigheid van een andere tolk, zodat het niet meer dan logisch zou zijn “*dat verzoeker niet exact hetzelfde kan antwoorden op de verschillende vragen*”. Verzoeker betoogt dat de verschillen in taal, uitspraak en vertaling door de tolken hem ertoe noopten zich telkens op een andere manier uit te drukken waardoor er na vertaling in het Nederlands verschillen in vertaling bleken. De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat verzoeker bij aanvang van elk gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vraag werd gesteld of hij de tolk begreep en dat hem verduidelijkt werd dat eventuele problemen gemeld moesten worden (zie respectievelijk stuk 12, 10, 5, gehoorverslag I-a, II-a, III-a, p. 1). Verzoeker heeft op geen enkel moment melding gemaakt van enige moeilijkheden met het taalgebruik of de uitspraak van de tolk van dienst en heeft in tegendeel aan het begin van elk gehoor en aan het einde van het tweede en derde gehoor uitdrukkelijk bevestigd dat hij de tolk goed begreep (stuk 12, gehoorverslag I-a, p. 2; stuk 10, gehoorverslag II-a, p. 2, 18; stuk 5, gehoorverslag III-a, p. 2, 28). Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat de incoherenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen doorheen de drie gehoren toe te schrijven zijn aan interpretatieproblemen als gevolg van het gebruik van verschillende tolken dan wel verschillende talen. Aan verzoekers argumentatie wordt verder afbreuk gedaan door de vaststelling dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd tijdens hetzelfde gehoor, met name waar hij enerzijds te kennen gaf dat zijn moeder de identiteitskaarten van zijn kinderen had afgehaald bij de bevoegde overheidsdienst, maar het anderzijds niet mogelijk acht dat zijn familie uittreksels of kopieën van officiële documenten zou kunnen bekomen aangezien dat enkel op zijn naam zou kunnen (stuk 5, gehoorverslag III-a, p. 6-8). In zoverre verzoeker wijst op het “*substantieel tijdsverloop*” tussen elk van zijn drie gehoren, dient te worden benadrukt dat ondanks het feit dat tussen meerdere gehoren enige tijd verloopt – *in casu* respectievelijk iets meer dan één en drie maanden – van verzoeker mag worden verwacht correcte en coherente verklaringen af te leggen, omtrent zijn streek van herkomst en asielmotieven.

Aangaande zijn beperkte en weinig concrete kennis betreffende Kirkuk en recente incidenten en evenementen die zich er hebben voorgedaan, wijst verzoeker op het feit dat hij een kapperszaak uitbaatte en zich bijgevolg gedurende de hele dag binnen bevond. Hij werpt tevens op dat hij en zijn gezin gelet op de permanente onveiligheid enkel de hoogstnoodzakelijke verplaatsingen deden in de stad. Verder laat verzoeker gelden dat hij geen “*catalogische kennis*” opbouwde van de verschillende lokale gebeurtenissen, dat hij laag opgeleid is en weinig interesse had in onder andere de lokale politiek. Dat verzoeker een dermate geïsoleerd bestaan zou hebben geleid als gevolg van zijn professionele bezigheden en de algemene veiligheidssituatie in Kirkuk en Irak dat hij slechts een oppervlakkige en onvolledige kennis heeft van zijn stad en belangrijke veiligheids- en andere incidenten die er plaatsvonden, acht de Raad niet aannemelijk. Van iemand die in een kapsalon heeft gewerkt en zodoende met verschillende mensen in contact kwam en die bovendien geregeld de stad verliet om naar Suleymaniyyah te gaan (stuk 12, gehoorverslag I-a, p. 7, 11; stuk 10, gehoorverslag II-a, p. 12, 13; stuk 5, gehoorverslag III-a, p. 16), mag worden verwacht dat hij beter op de hoogte is van voor de inwoners bepalende gebeurtenissen zoals de inname van Kirkuk door de Peshmerga. Zelfs van een persoon met een geringe opleiding kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerde regio van afkomst. Het feit dat verzoeker laagopgeleid is en weinig interesse heeft in lokale politiek, kan zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Verzoeker toont niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit het gehoorverslag blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en inhoud van de vragen correct begreep. Van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij correct kan antwoorden op eenvoudige vragen over zijn stad en directe woonomgeving en dat hij gebeurtenissen met grote maatschappelijke implicaties die zich in zijn regio van afkomst – zijnde zijn onmiddellijke leefwereld – hebben voorgedaan met een zekere precisie in de tijd kan situeren, wat *in casu* niet het geval bleek te zijn. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden is geen verregaande politieke of geografische kennis vereist. Ze gaan immers over de dagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek.

Verzoeker stelt dat de strubbelingen met zijn schoonfamilie een factor waren in de beslissing om Irak te ontvluchten zonder dat zij op zichzelf een doorslaggevend element vormden. Hij betoogt dat het gegeven dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft enkel en alleen op basis van deze problemen niet automatisch impliceert dat zijn hele asielrelaas als ongeloofwaardig kan worden afgedaan. Verzoekers argument als zou geen geloof kunnen worden gehecht aan het geheel van zijn asielmotieven omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van de problemen met zijn schoonfamilie, mist feitelijke grondslag. In de bestreden

beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom verzoeker niet aannemelijk maakt vanaf zijn geboorte tot aan zijn komst naar België onafgebroken in Kirkuk te hebben gewoond en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich in Kirkuk zouden hebben voorgedaan. Deze motieven houden geen verband met het gegeven dat verzoekers intrafamiliale problemen niet voldoende ernstig blijken om vervolging uit te maken in de zin van de Conventie van Genève.

Op basis van de hoger weergegeven vaststellingen blijkt dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over waar hij heeft verbleven voor zijn komst naar België.

Aan verzoekers Iraakse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Kirkuk, noch uit een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoekers betoog, onder verwijzing naar bepaalde passages uit een rapport van UNAMI (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) dat de situatie in geheel Noord-Irak bijzonder penibel en gevaarlijk is, is in het licht van voorgaande overwegingen bijgevolg niet dienstig.

2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF